

Afacere oltenească

Val

Plecai și io la târg, să vezi saftea!
De mă sculai devreme, dimineață,
Nu cred că ceasu' unșpe arăta,
Să casc un pic mai mult gura prin piață,
Da' nu mă laud, nu e firea mea,
Ca mine negustor, nu-i altu-n viață:

Luând în fugă praz, niște măligă,
De brânză doar nădejde mai era,
Cătaua aia proastă-a lu' Cotigă,
Din lanț scăpată, precum se vedea,
Că-i atârna de gât doar o verigă,
Tot după mine, vere, se ținea,

Ajuns în târg, potaia după mine,
Io cunoscut ca om cu maniere,
Un șut să-i trag, da' nu îmi ședea bine
Să mă confund cu-atâtea hahalere,
Că înjurai în gând de-așa rușine
Și pe Cotigă și pe-a lui muiere,

Da' fi-su-Ion, mă vede și mă-ntreabă
Cât vreau pe javră, c-arăta de soi,
Și-i cer așa, doar să mă aflu-n treabă,
Vreo douăzeci de mii de lei de-ăi noi,
Că lumea, auzind, sări de grabă,
Se adună nebună dând puhoi,

Și-ntr-o clipită, cât ai zice zău,
Dădui cătaua, frate, luai și plata,
Făcui și cinste cu niște trăscau,
Da' cât de bucuros fuse și tata...
Îmi dete Ion pe ea, (nu-i băiat rău!)
Două pisici de zece mii bucata!

Valeriu Cercel